

Да је клинцима много занимљивија телевизија него књиге, јасно је барем од педесетих година прошлог века. Од како је телевизија постала масовно присутна у домовима обичних људи. Који више ни пушком не могу да натерају своју децу у кревет пре него што ова одгледају омиљене серије, филмове и "ријалити шоу" програме.

Колико год то била лоша појава, бесмислено је борити се против ње. Како па да се боримо, када знамо да бисмо сви ми, да смо којим случајем деца, радили исто што и данашња деца – буљили у "мали екран ТВ пријемника", што би рекао Радован Трећи! У ствари, чак и овако одрасли, управо то и радимо. Буљимо у екран и верујемо му више него ономе што смо научили, сазнали, видели и закључили у дотадашњем животу. Телевизија нам одавно није само "прозор у свет", већ прозор у "истину", ма колико истинита била та "истина".

Зато, када неко у Србији, преко све раширеније кабловске ТВ мреже, емитује Би-Би-Сијеве документарце о распаду СФРЈ, у којима су Срби оптужени и осуђени као најкрволочнији зликовци од Хитлера наовамо, држава би морала да реагује. Када неко у Србији емитује концерте Марка Перковића Томпсона, који позива "браћу усташе" да прегазе и Дрину јурећи четнике, држава би морала да реагује. Када неко у Србији емитује изјаве Мишка Вуковића у вечерњим, породичним терминима, држава би морала да реагује.

Тачније, у име државе морала би да реагује Републичка радиодифузна агенција, скраћено РРА. Ко је пратио српске медије протеклих дана, из наслова ударних вести могао је да закључи како је РРА најзад решила да узме ствари у своје руке, односно, да ће држава убудуће водити рачуна какав ће се ТВ програм емитовати деци у Србији. А и одраслима у Србији, када смо већ код тога. "Више реда на каблу", јављају "Новости. "Без спорта и филмова са ХРТ и ОБН", пише "Блиц". "ХРТ у кабловској само уз ауторска права", наводи "Политика". "Србија остаје без ХРТ-а" и "ХРТ губи гледаоце у Србији", тврди "Данас".

Најзад, помислио би неко ко се протеклих година ужасавао тога што не само Томпсон, већ и Денис Латин и Александар Станковић, без икаквих проблема и у редовним

терминима гостују у српским домовима. Неко ко је, поштујући минимуме националне части, очајавао што многи српски клинци – а и одрасли, кад смо већ код тога – "гутају" ординарне лажи и простачке увреде које на рачун Србије сервирају у својим емисијама поменути аутори, или њихови гости. Док у исто време српски програми, као и српска привреда рецимо (или српска застава на рукометном Светском првенству, кад смо већ код тога), не могу ни да привире на хрватску територију. Или у Велику Британију, далеко било.

Тај неко морао је да буде спокојан и када је видео како на иницијативу из РРА реагују Независно удружење новинара Србије и Независно друштво новинара Војводине. НУНС и НДНВ издали су заједничко саопштење у којем су, провереним мундијалистичким речником и хиљаду пута поновљеним антидржавним тезама, меру забране емитовања ХРТ, ОБН и ТВЦГ упоредили са покушајем "затварања Србије у саму себе". Нажалост, већ је постало правило да сваки потез одговорних органа који НУНС, НДНВ и сличне организације проглашавају за назадан и националистички, у ствари представља корак ка коначном успостављању темеља државности, у земљи у којој већински народ већ скоро сто година има проблема са националним идентитетом.

Међутим, испоставило се да је РРА затресла гору само зарад миша, који се родио под називом "ауторска права". Како је набројаним српским листовима, свима од реда, појаснио Горан Карацић, заменик председника Савета РРА, проблем је само у оним програмима за која права на емитовање имају емитери из Србије, а која српски гледаоци могу да гледају и преко ХРТ или ОБН. Дакле, биће спорне утакмице Лиге шампиона у фудбалу или Светског првенства у кошарци, пошто овдашње ТВ станице имају ексклузивно право емитовања преноса тих догађаја у нашој држави. Па ће, за време тих утакмица, слика са ХРТ, ОБН и свих осталих телевизија из иностранства које су присутне у овдашњем кабловском систему, бити блокирана, односно скремблована.

Пошто за концерте Марка Перковића Томпсона нико у Србији (вероватно) нема права преноса, кабловски оператери који преузимају програм ХРТ моћи ће и убудуће, као што су и до сада могли и радили, да несметано емитују наступе овог симпатичног кантаутора. Ни за многе документарце британске производње, које приказује "Хистори ченел" (такође врло присутан у српској кабловској понуди), и где су Срби приказани кудикамо горе него и у једној хашкој оптужници, такође нико одавде не поседује ексклузивна права. Тако ће српски клинци и надаље моћи да, пре школе, гледају како надобудни репортери Би-Би-Сија приказују "етничка чишћења" која су широм Балкана спроводили ЈНА и српски терористи. А недеља у 2 остаће резервирана за "Недјељом у 2", одакле ће нам се још смешкати разновразни керуми. Јер, на Жељка Керума и њему сличне нико у Србији нема право преноса, па онда није спорно што се њихове увреде овде емитују без икакве оградe, или накнадног извињења.

Тако је то у држави у којој су једина светиња ауторска права. Осим ауторског права на национално достојанство, од којег као опарени беже сви који сјајно зарађују од осталих ауторских права.